

DĚREK LANDY

Detektiv
Kostlivec

KRAJINA ŽIVÝCH

Detektív
Kostlivec

Prečítaj si celú sériu

Detektív Kostlivec

v správnom poradí:

1. ŽEZLO PRASTARÝCH
2. HRA S OHŇOM
3. BEZTVÁRNI
4. ČAS TEMNOTY
5. KRAJINA ŽIVÝCH

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

KRAJINA ŽIVÝCH

sloart

Copyright © Derek Landy 2010
Cover illustrations © Tom Percival 2010
Cover design © HarperCollins Publishers 2011
Illuminated letters © Tom Percival 2010
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Translation © Patrick Frank 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-4478-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Derek Landy – Skulduggery Pleasant: Mortal Coil, Book 5*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Children's Books, London 2010, preložil Patrick Frank.

Zodpovedná redaktorka Toňa Revajová

Editorka Dáša Jajcayová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol.

s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač KASICO, a. s., Bratislava

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

www.slovart.sk

*Túto knihu s veľkými výhradami venujem
svojemu editorovi Nickovi Lakovi,
lebo ma do toho núti.*

*Osobne by som rád pridal aj Gillie Russellovú
a Michaela Steamsa, ktorí mi spolu s Nickom
otvorili svet kníh.*

*Bohužiaľ, keďže teraz je už mojím editorom len Nick,
vážne mi hrozí, že toto venovanie zoškrtá
na nezrozumiteľnú spleť začiernených slov,
a tak knihu venujem výhradne jemu.*

*Osobne si myslím, že tým ukazuje neskutočnú [REDACTED]
a [REDACTED], ktorá je jasným dôkazom, že Nick
stelesňuje obyčajných [REDACTED] s nulovým [REDACTED]
pre [REDACTED], ale to je len môj osobný názor.*

*Tak vidíš, Nick. Celú knihu venujem iba Tebe.
Dúfam, že si konečne spokojný, ty [REDACTED].*

(Poznámka editora: Nick Lake je super chlap.)

I

PRÁCA PRE PRÍZRAČNÉHO

Dvere sa otvorili a do miestnosti vznešene vošiel veľkňaz Auron Tenebrát. Luxusná róba mu viala okolo vysokého chudého tela. Po pravici mal Osyka, ktorý šetril slovami, nie však nenávisťnými pohľadmi. Naľavo od neho bol zase trápny pätolizáč Pachta, známy najmä tým, ako sa vtiera do priazne každého nadriadeného. Šalamún Prízračný týchto troch vídal v poslednom čase až nepríjemne často.

„Klerik Prízračný,“ oslovil ho Tenebrát a veľkopansky naňho kývol.

„Vaša eminencia,“ povedal Šalamún a hlboko sa uklonil. „Čomu vďačím za toľkú česť?“

„Skús si tipnúť,“ uškrnul sa Pachta. „Meškáš so správou. Vari si myslel, že na ňu veľkňaz zabudne? Máš ho za blázna?“

„Jeho by som za blázna nikdy nepovažoval,“ vyhlásil Šalamún chladne. „Bohužiaľ, to isté sa nedá povedať o inteligencii ľudí, čo ho sprevádzajú.“

„Urážka!“ zaškrečal Pachta. „Ako sa opovažuješ? Ako sa opovažuješ hovoriť takýmto tónom pred samotným veľkňazom?!“

„To by už vážne stačilo,“ zahriakol ich Tenebrát. „Obaja ihneď prestaňte! Už mi lezú na nervy tie vaše nekonečné pretahovačky.“

„Úprimne sa ospravedlňujem,“ povedal Pachtu okamžite. Pritom sa aj uklonil a zavrel oči. Pery sa mu chveli, akoby sa mal každú chvíľu rozplakať. Ako vždy, vedel to priam dokonale zahrať.

„Áno,“ povedal Šalamún. „Pardon.“

„Napriek zbytočnej teatračnosti klerika Pachtu,“ spustil veľkňaz, „pravdou ostáva, že meškáš s odovzdaním správy o štúdiu Valkýry Kainovej. Ako to s ňou vyzerá?“

„Učí sa veľmi rýchlo,“ odvetil Prízračný. „Aspoň teda po praktickej stránke. Má prirodzený talent na vrhanie tieňov. Pri každom z našich stretnutí to zvláda o poznanie lepšie.“

„A čo filozofická stránka?“ vyzvedal Osykus.

„V tej nenapreduje ani zďaleka tak hladko,“ pripustil Šalamún. „Zdá sa, že nemá ktovieaký záujem o históriu a učenie nášho rádu. Treba ešte veľa práce, kým jej otvoríme myseľ.“

„Kostlivec ju už nakazil nenávisťou voči nám,“ vyhlásil trpko veľkňaz.

„Bohužiaľ, asi máte pravdu. Stále to však stojí za všetko to úsilie, čo do nej investujeme.“

„Mňa ešte stále nepresvedčila.“

„To, že sa rýchlo učí,“ pripomenul Osykus, „ešte neznamená, že z nej bude Smrtonos.“

„Klerik Osykus má pravdu,“ súhlasil Tenebrát.

Prízračný si s nemalou námahou udržal pokorný výraz a nič na to nepovedal. Takmer celý život strávil pátraním po spasiteľovi, ktorý zachráni nielen ich rád, ale celý svet. Dobře poznal nebezpečenstvo slepých uličiek a falošných nádejí – zažil ich za tie roky viac než dost – , no s Valkýrou Kainovou to bolo iné. Valkýra Kainová bola tá pravá.

„Znepokojuje ma,“ prezradil mu Tenebrát. „Naozaj má taký veľký potenciál? Nepochybne. Po kvalitnom výcviku a štúdiu by mohla patriť k najlepším z nás. To však ani zďaleka neznamená, že z nej môže byť Smrtonos.“

„Budem s ňou pracovať ďalej,“ povedal Šalamún. „Za dva, tri roky bude istejšie, čoho všetkého je schopná.“

„Tri roky?“ Tenebrát sa trpkovo zasmial. „Ako sme videli, aj za oveľa kratší čas sa môže stať premnoho vecí. Zgerba, Vendett, Diableria... Máme azda riskovať, že nás hlúpy omyl doštane na vedľajšiu koľaj? Kým budeme mať plné ruky práce testovaním slečny Kainovej, niektorý z Mizerových učeníkov by mohol uspieť a natrvalo sem vrátiť Beztvárných. Čo ak sa naplnia tvoje obavy, klerik Prízračný, a na scéne sa opäť zjaví lord Arsen, aby nás vytrestal? V tom prípade by tvoje plány absolútne nič neznamenali. Neostal by žiadny svet, ktorý by sme mohli zachraňovať.“

„Čo teda navrhujete, vaša eminencia?“ spýtal sa Šalamún.

„Musíme zistiť, či s ňou nestrácame čas.“

„Cez senzibila,“ podporil ho Pachta.

„To sme už skúšali,“ pripomenul Šalamún. „Žiadny z našich senzibilov nám nič poriadne nepovedal.“

„Pohľady do budúcnosti nikdy nepatrili k silným stránkam rádu nekromantov,“ vyhlásil Tenebrát. „Naši senzibili nemajú s veštením práve najlepšie skúsenosti. Stále však počúvam o jednom... Akýsi Emil...“

„Emil Omyl,“ prikývol Šalamún. „Ten sa však s Valkýrou osobne pozná. Vyvolalo by to priveľa otázok. Aj keby nepatrili k jej známym, stále pochybujem, že by nám chcel pomôcť. Ako vám stále pripomínam, tam vonku nás nikto nemá rád.“

„Snažíme sa ich všetkých zachrániť!“ vyštekol Pachta. Veľkňaz si ho tentoraz vôbec nevšímal.

„Ten senzibil nám pomôže,“ povedal rázne, „a nebude si z toho nič pamätať. Klerik Prízračný vezme lapač duší a vypustí Ostatok, ktorý v ňom väzníme.“

Šalamún zbledol. „Vaša eminencia, Ostatky sú veľmi nebezpečné...“

„Ale, no tak! Dôverujem vašej schopnosti zvládnuť každú situáciu,“ veľkopansky mávol rukou veľkňaz. „Nechajte ho, nech posadne toho Emila, pozrie sa na budúcnosť Valkýry Kainovej a zistí, či z nej bude Smrtonos, alebo nie. Ak uvidí budúcnosť, v ktorej Kainová v úlohe Smrtonosa zachraňuje svet

pred sebou samou, potom môžeme vložiť všetku energiu do rozvoja jej potenciálu. Ak takú budúcnosť neuvidí, necháme ju tak a budeme pátrať ďalej.“

„Ale použiť Ostatok...“

„Keď s tým skončíš, jednoducho ho vrátiš do lapača. Láhke ako hračka, nemám pravdu?“

USMIEVAVÝ DETEKTÍV

Už o pár dní mali byť Vianoce a všetky domy na predmestí Dublinu mali – okrem jediného – na oknách vianočnú výzdobu. Traja horliví susedia si do miniatúrnych záhrad napchali blikajúcich Santov a rozšantené soby a jeden chumaj dokonca ešte aj pouličnú lampu pred domom ovinul svetielkami. Po snehu nebolo ani stopy, v noci však mrzlo a mesto vyzeralo vďaka námraze ako zasypané pozlátkou.

Veľké auto, ktoré zastalo pred jediným domom bez výzdoby, bolo Bentley R-Type Continental z roku 1954, ktorých sa vyrobilo len 208 kusov. Bolo to nádherné vozidlo s najmodernejšími vychytávkami a prispôsobené potrebám svojho majiteľa. Bolo rýchle, výkonné a aj pri najmenšom náraze sa totálne rozsypalo.

Aspoň tak vrazil jeho mechanik. Robil, čo mohol, išiel na doraz svojich schopností, aby ho už toľkokrát dostal takpovediac z hrobu – no nabudúce to už skrátka nepôjde, tvrdil. Šlo by to proti všetkým trikom, ktoré využil, aby ho udržal v jazdnom stave. Sklo by sa roztrieštilo, kov popraskal, pneumatiky by vybuchli, motor by sa zadrel... Jediný spôsob, ako sa vyhnúť totálnej katastrofe, uisťoval majiteľa, je zabezpečiť, aby v ňom v tej chvíli nik nesedel.

Prvý vystúpil Kolohnát Lahoda. Bol štíhly a vysoký, v tmavomodrom obleku s čiernymi rukavicami. Vlasy mal hnedé a vlnité, líčne kosti vysoké a sánku hranatú. Jeho pleť mala

trocha voskový nádych a oči akoby nevedeli na nič zaostriť, no inak sa o jeho tvári dalo povedať, že za daných okolností je celkom dobrá. Bola to jedna z jeho lepších tvárí.

Z opačnej strany vystúpila Valkýra Kainová. Zazipsovala si čiernu bundu, aby jej pod ňu neťahal mrazivý vzduch, a spolu s Kolohnátom vykročila ku vchodovým dverám. Cestou sa po ňom obzrela a zistila, že sa usmieva.

„Prestaň!“ okríkla ho.

„S čím?“ spýtal sa jej tým svojím nádherne zamatovým hlasom.

„Prestaň sa vyškierať. Človek, za ktorým ideme, býva v jedinom temnom dome na vysvietenej ulici. To nie je dobré znamenie.“

„Neuvedomil som si, že sa usmievam,“ povedal Kolohnát.

Predo dvermi zastali a Kolohnát si dal záležať na tom, aby zmenil vzhľad. Kútiky úst mu poklesli. „Ešte sa usmievam?“

„Nie.“

„Výborne,“ vyhlásil a okamžite sa mu na tvári objavil široký úsmev.

Valkýra mu podala klobúk. „Prečo sa na tú tvár jednoducho nevykašleš? Tu ju nepotrebuješ.“

„Sama si vravela, že by som mal trénovať,“ pripomenul jej, no aj tak si siahol rukami v rukaviciach pod golier a ťukol na symboly, ktoré mal vyryté do kľúčnych kostí. Tvár aj vlasy zmizli. Ostala mu len biela lebka.

Nasadil si klobúk a švihácky si ho narazil do čela. „Lepšie?“ opýtal sa.

„Oveľa.“

„Super.“ Zaklopal a vytiahol revolver. „Keby sa niekto pýtal, sme strašidelní koledníci.“

Hneď si k tomu začal aj hmkať *Sniežik sa nám chumelí*. Opäť zaklopal, stále však nik neotváral ani nerozsvietil.

„Stavíš sa, že sú všetci mŕtvi?“ spýtala sa ho Valkýra.

„To si len taká pesimistka,“ opáčil, „alebo ti niečo prezradil ten tvoj prsteň?“

Na ruke ju skutočne chladil nekromantský prsteň, nebol však o nič mrazivejší ako zvyčajne. „Nič mi neprezrádza,“ povedala. „Smrť vycítim len vtedy, keď už stojím takmer nad mŕtvolou.“

„Čo je ohromne užitočná schopnosť, to sa musí uznať. Po-drž mi zbraň.“

Podal jej revolver a sklonil sa, že vyháčkuje zámku. Valkýra sa obzerala na všetky strany, nikoho však nevidela.

„Mohla by to byť pasca,“ povedala ticho.

„To je nepravdepodobné,“ šepol. „Pasce zvyčajne vyzerajú lákavo.“

„Môže to byť veľmi mizerná pasca.“

„To sa nedá vylúčiť.“

Zámka sa s cvaknutím poddala. Kolohnát sa vzpriamil, odložil šperhák a zobral si od nej revolver.

„Potrebujem zbraň,“ zamrmlala.

„Si živliarka s nekromantským prsteňom a bojové umenia si trénovala s najlepšimi majstrami na svete,“ podotkol Kolohnát. „Povedal by som, že ty sama si už zbraň.“

„Myslím takú do ruky. Ty máš revolver, Tanita meč... Ja chcem palicu.“

„Kúpim ti nejakú na Vianoce.“

Zagánila naňho a on zatlačil na dvere. Otvorili sa nehlučne, bez vrzgotu, aký by sa hodil k starému drevu. Kolohnát vošiel prvý a Valkýra za nimi opäť zavrela. Chvíľu jej trvalo, kým si zvykla na pološero vnútri. Kolohnát s tým problém nemal, lebo nemal oči, počkal však na ňu. Spoločne prešli do obývačky, kde mu rýchlo poklepala po pleci. Pozrel sa na ňu a ona mu ukázala nekromantský prsteň. Bzučal od desivo chladnej energie. Napájal sa smrťou v miestnosti.

Prvú mŕtvolu našli vyvalenú na gauči. Druhá sa chúlila v kúte medzi troskami čohosi, čo kedysi bolo stolom. Kolohnát obe preskúmal a pokrútil hlavou. Ani jedna nepatrila človeku, ktorého hľadali.

Presunuli sa do kuchyne, kde našli tretiu. Ležala tvárou na podlahe. Teda, tvár mala vykrútenú k podlahe, ale ležala na

chrpte. Na dlažbe vedľa nej sa váľala rozbitá fľaša a vo vzduchu bolo cítiť pivo.

Na prízemí už žiadne ďalšie mŕtvolky nenašli, a tak šli ku schodom. Hneď prvý zavážgal a Kolohnát z neho rýchlo zostúpil. Chytil Valkýru okolo pása, vzniesol sa s ňou do vzduchu a preletel k mŕtvole na medzипoschodí. Bola to žena. Zomrela schúlená do kľbka.

Hore boli tri spálne a kúpeľňa. Kúpeľňa bola prázdna, rovnako ako prvá zo spální. V druhej boli ohorené steny a ďalšia mŕtva žena prevesená cez rám okna. Valkýra tipovala, že sa najprv bránila ohňom a potom sa snažila ujsť. Ani jedno, ani druhé jej nepomohlo.

V poslednej spálni bol ešte niekto živý. Počuli, ako sa skrýva v šatníku a snaží sa, aby ho nebolo počuť. Keď vošli dnu, zhlboka sa nadýchol a trinásť sekúnd panovalo dokonalé ticho. Skončilo sa trápne hlasným výdychom. Kolohnát natiahol kohútik revolvera.

„Vyjdi von!“ prikázal.

Dvere šatníka sa rozleteli a na Valkýru z nich s vreskom vyskočil akýsi šialenec. Odbila jeho natiahnutú ruku, schmatla ho za košeľu, vykrútila sa a jeho vresk sa zmenil na bolestný kvikot, keď tvrdo dopadol na zem.

„Nezabíjajte ma!“ nariekal schúlený. „Nezabíjajte ma, prosím vás!“

„Keby si ma nechal dohovoriť,“ povedal mu trocha podráždene Kolohnát, „tak by si počul, ako vravím: Poď von a nič sa ti nestane. Chumaj.“

„To s tým chumajom by si asi nepovedal,“ opravila ho Valkýra. „Snažíme sa správať slušne.“

Muž zažmurkal, potlačil slzy a zdvihol k nim zrak. „Vy ma... Vy ma nechcete zabiť?“

„Nie, nechceme,“ uistila ho chlácholivo. „Ak si hneď a zaraz vyfúkaš nos.“

Hlasno sa vysmrkal do rukáva a Valkýra o krok ustúpila. Mala čo robiť, aby ju nestriaslo od hnsu. Muž sa postavil.

„Ty si Kolohnát Lahoda,“ povedal. „Už som o tebe počul. Detektív kostlivec.“

„Šťastné a veselé,“ povedal mu Kolohnát. „Toto je moja spolupracovníčka Valkýra Kainová. A ty si...“

„Volám sa Ranadžaj. Bývam tu s... priateľmi. Je to paráda, žiť vedľa celkom obyčajných ľudí. Veľmi sa nám tu páčilo. Mne aj mojim... priateľom...“

Zdalo sa, že sa znova rozplače, a tak ho Valkýra rýchlo prerušila: „Kto to spravil? Kto všetkých pozabíjal?“

„Neviem. Akýsi chlap. Veľký. Na tvári maska, výrazný prízvuk. Červené oči.“

„Čo chcel?“ vyzvedal Lahoda.

„Hľadal tu jedného môjho kamaráta.“

Valkýra sa zamračila. „Efrajima Tungstena?“

„Áno,“ odvetil Ranadžaj. „Ako viete?“

„Aj my sme prišli za ním. Myslíme si, že je v kontakte s vrahyňou, po ktorej už mesiace pátrame.“

„S Davinou Márovou, však? S tou detektívkou, čo sa dala k teroristom a vyhodila do vzduchu Siene, nemám pravdu? Aj ten chlap zháňal Efrajima kvôli nej.“

„Nevieš, či sa s ňou Efrajim naozaj skontaktoval?“ opýtal sa ho Kolohnát.

„Ale áno, boli v kontakte. Zaplatila mu za falošné doklady a bezpečný útek za hranice. To je jeho špecialita, viete? Keď ľudia potrebujú zmiznúť, vie to zariadiť ako nik iný. Akurát, že teraz to nespravil. Myslím, že si uvedomil, čo tá ženská spáchala, a nechcel s tým mať nič spoločné. Detektívka Márová za ním prišla po všetko, čo si predplatila, on sa však vyparil hneď po tom, ako odpálila Siene. Za posledný mesiac to tu kvôli nemu trikrát prevrátila hore nohami. Potom sme ju už nevideli – ani ju, ani Efrajima. Hovorili sme si, že asi bude lepšie držať sa od neho ďalej, viete? Akurát, že priateľom to veľmi nepomohlo.“

„Ten, čo ich zabil...“ premýšľal nahlas Kolohnát, „... nepovedal si mu, kde nájde Efrajima?“

Ranadžaj pokrútil hlavou.

„Ani som nemusel. Vedel som, čo od neho chce. Myslím, že len preto nezabil aj mňa. Efrajim mi raz dávno prezradil, že na Márovú nezohnal nič okrem troch miest, kde sa môže v prípade potreby ukryť. Sú tu v Dubline. Ten chlap potreboval zistiť práve to – kde sa skrýva Márová.“

„Môžeš nám povedať tie tri adresy?“

„Pôjdete po ňom?“ chcel vedieť Ranadžaj.

„Našou prioritou je Davina Márová, ale ten, čo ti zabil kamarátov, sa práve dostal na druhé miesto hneď po nej.“

„Zastavíte ho?“

„Ak budeme môcť.“

„Zabijete ho?“

„Ak budeme musieť.“

„Okej. Dobré, tak ja vám to poviem.“

TESERAKT

Bol to hotový obor. Mohutné svaly mu napínali kabát, čo mal na sebe, no vedel byť aj nečakane tichý. A prešibaný, takže sa jej dostal skoro na telo bez toho, aby spustil alarm. Zrejme všetky postupne rozmontoval, pomyslela si, kým sa vrhla z okna. Ako všetci skutočne dobrí nájomní zabijaci, ani on sa neponáhľal. Ona však aj tak vedela, kto to je. Vrahovia tejto veľkosti majú tendenciu vytŕčať z davu a len jeden z nich skrýva zjazvenú a zdeformovanú tvár pod maskou. Bol to ten Rus – Tesserakt.

Dopadla na zem a odgúľala sa, skôr ako dolu popadajú aj črepiny z okna. Nahmatala v bunde odpaľovač, palcom odklopila kryt na červenom tlačidle a stisla ho bez toho, aby ho vytiahla z vrecka. Útočník bol hore a ona mala jedinečnú šancu zlikvidovať ho.

Keď sa však neozval žiadny výbuch, zdvihla hlavu a videla, ako lezie z okna na poschodí. Rozmontoval aj bombu, čo mu nastražila. Samozrejme! Davina Márová sa ani nezdržovala nadávkami. Jednoducho sa rozbehla.

Zem bola mokrá po daždi. Pošmykla sa, spadla do blata, hneď však vstala a utekala ďalej. Na obranu tohto mizerného úkrytu venovala toľko času, a čo z toho? Vôbec nič. Všetky bezpečnostné opatrenia, s ktorými sa trápila na všetkých možných aj nemožných prístupoch tohto staveniska, totálne zlyhali. Nepomohli jej ani pasce, ktoré nastražila na kovových schodoch do svojho dočasného príbytku v kancelárii vedúceho

zmeny. Ten obor cez ne ticho prenikol a ju zachránila len číra náhoda. Keby sa nebola práve v tej chvíli obzrela, už by bolo po nej.

Utekala k autu, ak však bol taký dôsledný, ako predpokladala, určite znefunkčnil motor. Preto nečakane odbočila doľava a rútila sa k vysokému plotu na východnej hranici pozemku. Za sebou počula rýchle kroky a rozhodla sa, že sa ho zbaví v bludisku nákladných kontajnerov. Mesiac nesvietil, nič nebolo poriadne vidieť a ona dúfala, že to preňho bude potme aspoň také ťažké ako pre ňu. Čosi kovovo zadunelo, začula kroky na plechu a uvedomila si, že zabijak beží po kontajneroch, aby jej odrezal prístup k plotu.

Bleskovo sa zvrtila. Lutovala, že si pred skokom z okna nestihla zobrať pištoľ. Mágia je super, ale nabitá búchačka v ruke človeku dodá sebaistoty ako nič iné.

Prikrčila sa a opatrne kráčala. Dala si pozor, aby nepočul jej dych. Buď sa stále nachádzal hore na kontajneroch, alebo sa brodil tmou a blatom niekde blízko nej. Mohol by sa na ňu kedykoľvek vrhnúť. Obzrela sa, okrem tieňov však nič nevidela.

Snažila sa rozpamätať, na čo sa Teserakt špecializuje. Bol to adept, tým si bola istá, ale podrobnosti o jeho mágii sa jej nikdy nepodarilo zistiť. Dúfala, že medzi ne nepatrí nočné videnie. Taká smola by dokonale zapadla ku všetkému, čo sa jej za posledné mesiace v živote pokazilo. Veď len chce ísť domov, prepána! Je z Bostonu – tam sa narodila, tam vyrástla a tam chce aj zomrieť. Nie tu, vo večne upršanom a zablattenom Írsku.

Spustila sa na brucho a preplazila sa medzerou medzi paletami. Znova sa obzrela, či sa ju nesnaží chytiť za členok, a zväžila svoje možnosti. Neboli ktovieaké, nebolo ich veľa a nepatrili k nim ďalšie pokusy o ukrývanie. Nakoniec ju určite nájde a je jasné, že aj dosť skoro. Mohla by znova skúsiť preskočiť plot na východe alebo sa dostať k bráne na juhu. Západ bol vylúčený, lebo tam sa vliekla len nekonečná planina bez možnosti úkrytu.

Zdvihla sa na lakťoch. Cez šaty jej prenikala studená voda. Pozrela sa na sever rovno pred sebou. Aj tam bol plot, vyšší ako na východe, no zároveň bližšie a chránený aspoň niekoľkými paletami a strojmi, za ktorými sa dá v najhoršom na chvíľu ukryť.

Po centimetroch sa vytiahla z medzery a čupla si. Pred ňou bolo naskladaných niekoľko sudov. Prebehla k nim. Po Teseraktovi stále ani stopy.

Prikrčená dobehla k buldozéro a od neho sa bleskovo presunula k ďalšiemu úkrytu. Plot z oceľového pletiva bol od nej už len na nejakých dvadsať krokov. Bol vysoký, vyšší ako dom, vyšší, ako si pamätala, stále však verila, že ho preskočí. Na chvíľu ju premohla závisť voči tomu kostlivému detektívi, čo sa nedávno naučil lietať. To by sa jej teraz fakt hodilo. Odhadla vzdialenosť a ohmatala aj vzdušné prúdy, lebo na ten skok potrebovala všetko, čím sa dá pomôcť.

Obzrela sa, aby mala istotu, že Teserakt nie je tesne za ňou. Opatrne, systematicky preskúmala okolie. Pomaly krútila hlavou a snažila sa zachytiť aj najmenší pohyb. Trvalo jej celú sekundu, kým si uvedomila, že sa pozerá rovno naňho. Rútil sa k nej tak divo, až mimovoľne skrútila od desu, o krok ustúpila a potkla sa o vlastné nohy.

Strepala sa do studeného bahna a zúfalo sa z neho driapala k plotu. Široko rozťahla ruky, otvorila dlane, potlačila vzduch a vzniesla sa k nemu. Ešte nebola ani v polovici skoku, keď si uvedomila, že ten plot jednoducho nepreskočí. Podarilo sa jej akurát tak plesnúť sa oň a zachytiť sa pletiva, skôr ako sa po ňom zošmykne naspäť do lepkavého bahna. Plot pod jej nárazom rachotil a prsty ju páľili. Pozrela sa nadol a videla, ako sa na ňu útočník pozerá spod kovovej masky. Rýchlo sa štverala nahor, aj keď sa jej darilo zachytiť medzi oká plota iba rukami. Znova sa letmo pozrela dolu. Teserakt liezol za ňou.

Bože, ten je ale rýchly!

Opäť sa rozpršalo. Na tvári ju štípali ľadové kvapky. Teserakt ju dobiehal desivo rýchlo. Mal dlhšie ruky, dosiahol nimi